

[A. C. Nermann.]

kunnet drage nytte af lærlingene lige så mange timer og dage, som han har kunnet det hidtil, altså at arbejdstid og undervisningstid i forhold til mesteren ikke blev skåret ned.

Det har været nævnt, at vort forslag er overflødig, fordi mestre og svende i de faglige fællesudvalg alligevel selv indenfor lovens maksimalgrænse fastsætter fagenes læretid. Nu skærer dagskolen lærlingenes praktiske lære- og arbejdstid ned, og skal dette lægges til den samlede læretid, er det mestrene, der skal prøve at gennemføre en forandring overfor fællesudvalget, hvor svendene kan hindre forandringen, medmindre de derefter underkendes af lærlingerådet.

Havde man gjort det naturlige i en tid med for få tilbud om lærepladser, nemlig at opretholde den nuværende læretid hos mestrene, havde det derefter været svendenes sag, om de ville foreslå ændringer i læretiden, og så var det mestrene, der havde adgangen til at modsætte sig, at deres nuværende vilkår forringedes — det er forskellen. Jeg fik imidlertid ikke den fornødne støtte for mit forslag i udvalget og måtte derfor opgive det.

Jeg har i udvalget anket over, at § 1, stk. 1, sammenholdt med stk. 3 b, der handler om, hvilke arbejdsområder der kræver oprettelse af lærekontrakt, taget helt bogstaveligt, efter sin ordlyd, hindrer unge under 18 år i uden lærekontrakt at udføre arbejde, der er godkendt som fag, eller som henhører under et fag. Nu er dette i almindelighed jo også lovens hensigt, men vi ved alle, at et meget stort antal unge under 18 år, f. eks. unge piger med realeksamen, eller studenter, der tager lidt ekstraarbejde for at tjene til studierne, og mange, mange andre udfører funktioner som f. eks. maskinskrivning på små kontorer, der slet ikke er alsidige nok til at kunne godkendes som læresteder. Det kan være en murermester, der har en ung pige til at skrive bygningsbeskrivelser, tilbud og regninger, det kan være en mindre købmand,

en tandlæge eller manufakturhandler, der har brug for at få udført maskinskrivning i et beskedent omfang, i et sådant omfang, at der ikke er grundlag for at oprette en kontrakt, der tilstrækkeligt dækker det at give de unge kontormæssig uddannelse. Men maskinskrivning er oplagt fagligt arbejde, og efter loven skulle altså disse tusinder af virksomheder, jeg her har talt om, kunne tillade sig at beskæftige folk, der er over 18 år, hvis de da ikke vil hjemfalde til lovens dom og straf. Det har jeg opponeret imod i udvalget, og resultatet blev, som det fremgår af udvalgets betænkning, omend desværre stadig med manglende klarhed, at det er udvalgets mening, at der ikke på disse områder skal kræves oprettet lærekontrakt til funktioner, som hidtil er foregået uden lærekontrakt. Ministeren gav tilsagn om udtrykkeligt at være med til at fastslå dette, og da ministerens tilsagn ikke fremgår af betænkningen, beder jeg den højtærede økonomi- og arbejdsminister bekræfte det her i salen.

Hvad angår de ændringsforslag, der er stillet af kommunisterne og retsforbundet, forekommer det mig ikke, at der er ting af væsentlig saglig betydning at tage stilling til i disse ændringsforslag, og der ligger heri i og for sig det glædelige, at de to partier altså stort set finder forslaget saglige indhold rigtigt, ellers ville man vel have taget væsentlige områder frem.

Der er naturligvis i de foreliggende ændringsforslag et par ting, som har virkelig betydning.

Hvad angår kommunisternes forslag til ændring af § 3 om læretidens forøgelse, finder jeg, at den nu foreslåede ordning er tilstrækkelig betryggende, nemlig at arbejdsministeriet sammen med handelsministeriet — og det må erindres, at det først skal ske efter erklæring fra både det faglige udvalg og lærlingerådet — kan tillade en læretidsforøgelse.

Løvrigt har jeg først set ændringsforslagene i dag og kunne tænke mig, at de to partiers ønske vedrørende ferispørgsmålet